

Adoptiv far krydser sine døtres spor

De 15 unge piger foran mig er alle mellem 12 og 19 år gamle. Stemningen er fortættet og barberet for fjantet sniksnak.

Vi befinder os på Los Pisingos' mødre hjem i Bogotá i Colombia. Alle pigerne er ufrivilligt gravide og overvejer at give deres barn fra sig til adoption. Flere af dem er flygtet til mødre hjemmet for at skjule deres graviditet.

Jeg er inviteret qua den omstændighed, at jeg er kontorleder for en formidlende organisation fra et land, som deres barn kunne komme til at vokse op i. Men som jeg sidder her sammen med de unge vordende mødre, er jeg skåret ned til en "midt-i-livet" adoptivfar, der pludselig og utilsløret bliver konfronteret med, hvad der lige så godt kunne have været mine to døtres begyndelse i livet.

Jeg har efterhånden arbejdet med adoptionsformidling og udsatte børn i mange år og er vant til at se denne verdens lange skygger. Derfor kan det vel undre, at disse piger og deres liv tangerer, hvad jeg magter at blive konfronteret med. De sulter trods alt ikke, de har tøj på kroppen, og så længe de bor her på hjemmet, har de også tag over hovedet.

Her betaler ofrene

Ingen af pigerne siger noget om deres forhistorie, men jeg behøver ikke at spørge, for jeg ved, at risikoen for at specielt de yngste er blevet gravide efter overgreb - incest eller voldtægt - er større, end jeg bryder mig om at tænke på. Den slags bliver stort set aldrig anmeldt i dette hjørne af verden, og det er op til offeret - barnet - at overleve overgrebene og tage ansvar for eventuelle resultater af dem. Jeg ved også, at de lidt ældre! i kredsen meget vel kan være havnet i denne situation som følge af prostitution.

Et kærligt valg

Disse meget unge og helt ubemidlede gravide har sjældent reelle valg. De giver deres barn fra sig i kærlighed. I en nøgtern erkendelse af, at de ikke har mulighed for at tilbyde det meget andet end den armod, de selv er kommet af. Dette er ikke nyt for mig, men denne eftermiddag i Bogotá begriber jeg, hvor dybt bekymrede de er for, hvilken fremtid deres børn får i det ukendte.

Pigerne spørger direkte, vedholdende og kvalificeret. Spørgsmål som afslører en indsigt og en modenhed, der langt overstiger deres alder.

- Om jeg elsker mine børn, som var de mine egne?
- Om jeg vil støtte mine børn i at finde deres biologiske mor, hvis de engang måtte ønske det?
- Hvad sker der med mine børn, hvis min kone og jeg bliver skilt?
- Hvad jeg følte, da jeg fik at vide, at nu var der et barn til os?
- Hvordan var det første gang, jeg holdt mine børn?
- Er der racisme i Danmark?
- Bekymrer det mig, at mine børn ser anderledes ud?

Mine professionelle "kontorleder-svar" dur ikke her. Jeg er konstant nødt til at tænke mig om, før jeg kan besvare de simple spørgsmål. Vi samtaler som ligeværdige. Jeg - en midaldrende, veluddannet og økonomisk sikret mand fra den anden ende af kloden - og de - store børn, der

aldrig har oplevet anden virkelighed end stædig overlevelse.

Det svære valg

Tiden flyver af sted. Atmosfæren mellem os vokser sig varm og forstående. Først efter flere timer har de vordende mødre fået svar på deres spørgsmål. Det tærer på kræfterne sådan helt uforberedt at få de store følelser mast op til overfladen. Jeg er fuldstændig udmattet og med pigernes overbevisende konfirmation af, at ingen mor nogensinde vil opgive sit barn, med mindre livet tvinger hende til det, tager vi hjerteligt afsked med hinanden.

Det kniber med at falde i søvn den følgende nat.

Af Jørgen-Ulrich Raunskov,
adoptivfar